

MARINA

Marina stála na balkóne apartmánu hotela Le Meurice a dívala sa na ligotavé svetlá Paríža. Bol z neho nádherný výhľad, najmä v noci. Na západe sa k nočnej oblohe natahovala krásne osvetlená Eiffelova veža, ktorej sekundovalo ruské koleso Roue de Paris. Za Rue de Rivoli magicky žiarili Tuilerijské záhrady. Marina chvíľu zvažovala, či nezobudí svojho snúbenca Granta, aby si tú nádheru vychutnal s ňou. Ale na to bude ešte dosť času. Ich výlet sa iba začal. Sadla si k malému stolu a zapálila si cigaretu. Labužnícky z nej popoťahovala. Bolo príjemné len tak sedieť a nemyslieť na prácu, vedieť, že ju nečakajú žiadne povinnosti ani naliehavé e-maily, na ktoré treba odpovedať najlepšie ihneď. Môže si čítať knihu. Môže si robiť manikúru. Alebo nemusí robiť vôbec nič. Táto noc patrí len jej. A Paríž je iba začiatok.

Pokojnú chvíľu narušilo zvonenie mobilu. Marina pozrela na displej, a keď uvidela meno volajúceho, zamračila sa.

„Duncan,“ ozvala sa podráždene. „Tu je už po polnoci.“

„Spala si?“

„Nie.“

„No isteže nie. Veď si stále nastavená na newyorský čas. A okrem toho, ty nikdy nespíš.“

„To neznamená, že ma môžeš otravovať svojím telefonátom na mojej prvej dovolenke po desiatich rokoch.“

„Potrebujem od teba malú službičku.“

Marina sa strhla. Toto je presne ten dôvod, prečo Grant chce, aby odišla z redakcie časopisu *Press*. Za tých desať rokov, čo pracuje pre Duncana, si ani raz nevzala dovolenku. Trávila v práci skoro každý víkend aj sviatok. Zdvihla telefón v ktorúkoľvek nočnú hodinu. Začínala práve u Duncana ako jeho asistentka, a ten sa k nej ešte aj dnes občas správal, akoby ňou stále bola, hoci jej meno sa v tiráži už dlho uvádza na seniorskej pozícii. Nie je preč z New Yorku ešte ani dvadsaťštyri hodín, a už od nej niečo chce. Neuveriteľné, ale neprekvapovalo ju to.

Marina hodlala poviesiť novinárčinu na klinec. Sľúbila Grantovi, že odíde z redakcie hneď po svadbe. Chýry o tom, že Grantov otec James Ellis sa chystá kandidovať na prezidenta, boli pravdivé. Kampaň sa naplno rozbehne o niekoľko týždňov. James už zostavil aj tím poradcov a publicistov. Bude ich potrebovať. Prchký miliardár z New Yorku nie je práve ten typ kandidáta, ktorý by dokázal osloviť obyčajných ľudí. No keď experti na politickú propagandu využijú všetky svoje triky a kúzla, z Jamesa Ellisa bude razom muž, čo sa k svojmu úspechu vypracoval tvrdou drinou, profesionálny vyjednávač a svieža alternatíva predpokladaného demokratického kandidáta – a dokonalého znalca washingtonskej zákulisnej politiky – senátora Haydena Murphyho. O to šlo od samého začiatku. Murphy, ktorého už roky sprevádzajú chýry o korupcii a rodinkárstve, bol obávaným, ale nie neporaziteľným kandidátom. Ellis to vedel veľmi dobre, spoliehal sa na to.

Marina mala isté pochybnosti, či sa jej budúci svokor hodí na post vodcu slobodného sveta. Neraz bola svedkom jeho

záchvatov hnevu, ktoré v ňom dokázali vyvolať úplné maličernosti – videla, ako ziapal na novú služobnú iba preto, lebo zásobila dom v Southamptone nesprávnou značkou balenej vody, či na šoféra, ktorý prehliadol odbočku na letisko Teterboro. Na druhej strane vedela, že Grant má na svojho otca veľký vplyv a dokáže ho upokojiť. Grant sa už rozhodol, že sa vzdá svojej pozície v investičnej banke a prevezme vedenie rodinného podniku, kým sa otec bude naplno venovať predvolebnej kampani. Ako prezident spoločnosti Ellis Enterprises bude stále na cestách a od Mariny očakával, že ho bude sprevádzať. Ako manželka generálneho riaditeľa nadnárodnej spoločnosti sa nevyhne určitým povinnostiam, nehovoriac o tom, aké povinnosti ju čakajú, ak sa stane manželkou prezidentovho syna. Nebude môcť už ďalej pracovať a zároveň byť pani Ellisovou. Aspoň nie v rovnakom čase. Nebolo nijakých pochybností o tom, čo je pre ňu dôležitejšie. Musí dať výpoveď. Do istej miery s tým vždy počítala. Brala to ako súčasť dohody.

Chvíľu uvažovala nad tým, že skončí hneď teraz, jednoducho dá výpoveď po telefóne. Rozhodne by to bol oprávnený krok. Ľudia odchádzajú z časopisu *Press* každú chvíľu. Duncan mal povest' šéfredaktora, s ktorým je veľmi ťažké vyjsť, navyše svojim zamestnancom platil menej, než bol platový štandard. Ale nebolo by to správne. Po tom všetkom, čo pre ňu Duncan urobil – a čo urobili spoločne –, chcela odísť z redakcie, ako sa patrí. Podá výpoveď osobne a vtedy, keď to bude rozumné nielen pre ňu, ale aj pre časopis.

„Ty si neveriteľný,“ povzdychla si Marina. Zahasila cigaretu a potichu sa vrátila do izby, aby sa poobzerala po nejakej ceruzke. „Nemáš náhodou voľno?“

Duncan jej na otázku neodpovedal. Jeho voľno bolo citlivou témou. Nerozhodol sa preň sám ani dobrovoľne. Skôr ho dostal

príkazom od Philipa Brancusiho, generálneho riaditeľa materskej spoločnosti časopisu *Press*, ktorý trval na tom, aby Duncan počas tých šiestich týždňov nútenej nemocenskej nadobro skoncoval s alkoholom. Z jeho závislosti sa stal vážny problém, všetci v brandži to dobre vedeli. Všetci okrem Duncana.

„Tak píšeš si to?“ spýtal sa.

„Jasné, že si to píšem.“

„Chcem, aby si sa s niekým zišla. Ten človek príde z Luxemburgu. Netuším, ako dlho sa bude môcť zdržať, tak buď k dispozícii. Dá ti pre mňa flešku. Daj na ňu bacha. A nikomu o tom ani slovo.“

„A čo mám povedať Grantovi? Že mám rande so záhadným Európanom?“

„Kto je Grant?“

„Strieláš si zo mňa?“

„Povedz mu, že si ideš zabehať. Alebo že sa potrebuješ stretnúť s kamarátkou. Je už veľký, trištvrtehodinku bez teba prežije,“ odsekol podráždene Duncan. Jeho tón Marinu našťval. Zatlačila na ceruzku tak silno, že zlomila hrot.

„Dočerta!“ zahundrala a načiahla sa po pere.

„Pozri, viem, že si našťvaná,“ pokračoval. „Viem, že ťa tým otravujem. Ale je to dôležité, Marina. Materiál na tej fleške je veľmi citlivý. Môj zdroj nedôveruje e-mailom, dokonca ani tým zakódovaným. Chce tie dáta odovzdať osobne. Minulý týždeň som sa chystal do Ženevy, aby som ich prevzal sám, ale myslím, že ma niekto sleduje.“

Marina prevrátila oči. „A kto?“

Duncan ju ignoroval. „Povedal som mu, že si jediná osoba, ktorej verím.“

„Prestaň mi mazať med okolo úst, Duncan. Predpokladám, že mi nepovieš, o čo ide, alebo sa mýlim?“

CRISTINA ALGER
**BANKÁROVA
ŽENA**

Z anglického originálu *The Banker's Wife*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC,
v New Yorku v roku 2018, preložil Patrik Roľko

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media
Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 1 990

Jazyková redaktorka Darina Maláková

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafický návrh obálky a sadzba Tomáš Cíkán

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
e-shop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

Ljndeni